

[Bertel Haarder.]

dan, og så vil ministerens svar måske allerede have haft en vis virkning, og dermed også mit spørgsmål.

Spørgsmålet om, hvorvidt det er bevidst, at man sammenlægger skoledistrikter og derefter nedlægger den ene skole, vil man jo meget vanskeligt kunne bevise. I dette tilfælde gik der 4 måneder – vist fra oktober til januar – og kortere tid kan der vel næsten ikke gå. Hvis det ikke er et indicium for, at det må have ligget i bagehovedet hos dem, der sammenlagde skoledistrikterne, viser det, at det vistnok aldrig vil kunne lade sig gøre at bevise, at det var bevidst, at man sammenlagde skoledistrikterne. 4 måneder gik der fra sammenlægningen og til, at nedlæggelsen blev foreslået.

Derfor er jeg også glad for det, ministeren lovede, nemlig, at hvis det viser sig, at der fortsat er problemer, kan det blive nødvendigt med en lovrevision. Jeg vil gerne spørge, om jeg må betragte dette som et tilsagn, en slags håndslag fra regeringen om, at dette vil vi ikke tolerere i fremtiden.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Hr. Bertel Haarder har opfattet mit første indlæg ganske korrekt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Kirsten Sparre Andersen (V) til undervisningsministeren:

»Ager regeringen at opretholde bidraget til UNESCO uændret, såfremt Israel ved den kommende generalforsamling i Nairobi ikke genoptages i UNESCO?«

(Spm. nr. 35).

Skriftlig begrundelse.

Danmark har altid i FN og i de til FN knyttede organisationer stået klart på universalitetsprincippet, der fastslår, at alle nationer uden undtagelse skal kunne anerkendes i disse organisationer.

Når man derfor siden 1974 har udelukket Israel fra den europæiske regionalgruppe i UNESCO, er det i modstrid med denne organisations erklærede mål, og det er klart i modstrid med den forudsætning, hvorunder vort bidrag til UNESCOs arbejde er givet.

Danmark har nu ved adskillige lejligheder givet udtryk for vor afstandtagen til den politisering, der stik mod alle aftaler er sket af UNESCOs arbejde, uden at det hidtil har haft nogen virkning. Vi ser tværtimod, at denne politisering spreder sig til andre af FNs organisationer, idet man bl. a. i WHO og i ILO søger at udelukke Israel fra det internationale samarbejde.

På den baggrund mener jeg, regeringen alvorligt må overveje at standse eller begrænse sin støtte til UNESCO, selv om vi derved kommer til at ramme noget af det arbejde, vi gerne havde set fortsætte.

Kirsten Sparre Andersen (V):

I lighed med den tidligere spørger fru Nathalie Lind mener jeg, at Danmarks stillingtagen til Israels udelukkelse fra UNESCO er et så alvorligt problem, at jeg har ønsket at drage det frem inden undervisningsministerens rejse til Nairobi.

Hvilke overvejelser har undervisningsministeren og med hende regeringen gjort sig med hensyn til Danmarks fortsatte bidrag til UNESCO? Henstillinger og moralsk fordømmelse af Israels udelukkelse fra den europæiske fraktion i UNESCO har åbenbart hidtil ikke kunnet skaffe Israel plads, så jeg kan kun bedømme situationen således, at vi nu må skride til økonomiske sanktioner.

Hvis undervisningsministeren ikke kan følge USA ved helt at standse bidraget, kunne man måske gå en mellemvej og i første omgang nedsætte vort bidrag, således som Schweiz og det ellers meget arabisk-sympatiserende Frankrig har gjort det; de har hver nedsat deres bidrag med 10 pct. Jeg mener, det er vor troværdighed med at stå på universalitetsprincippet, der står på spil, hvis ikke vi reagerer, så derfor vil jeg gerne helt konkret have at vide, om man overvejer at gå over til økonomiske sanktioner.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Tilfældet har – og tilfældet har jo altid ret – medført, at jeg allerede i mit første og mit andet indlæg til fru Nathalie Lind har svaret helt konkret på hovedspørgsmålet.

Det mere specifikke spørgsmål, som fru Kirsten Sparre Andersen har stillet om, hvorvidt man fra dansk side på forhånd burde overveje betimeligheden af i en given tænkt situation at